

«Zapuščam te, katafalk moje ljubezni! Pozdravljen!»

Šel je.

Proti večeru je prišel mož, ki je zahteval njegove stvari in izročil gospodinji celo stanarino.

Ta pa je besedičila:

«Tega mi dozdej še nihče ni storil. Če je kdo zapustil to krasno sobo, jo je moral, ker je bil službeno prestavljen.»

MARIJA KMETOVA:

ARABESKA.

Hijacinte, narcise in drevje; zgoraj modro nebo, spodaj morje kakor zlato; vseokrog pomlad.

Valčki šepečejo, iskrijo se lučke; v solncu še skale ob morju so življenja vesele. Še pesek je živ: glej, vžiga se; vzdih, se smeje; zdaj spet je kamenček pri kamenčku v senci modrin.

V beli luči je klop, zadaj cesta-srebro.

V pomladni omami človeku se misli pleto: «Prihitelo življenje je iz daljnih daljin, nasmehnilo se, obstalo: dan — noč — megla, solnca malo, veliko gorjá. Zdaj v telesu je življenje zastalo; mrlič — še živ — si solnca želi, po solncu hrepeni; a kam bi noč in solnce? Kam solnce z mrličem?

Lice je blede, oči v žgoči luči; roké nevesele ne vedo kaj bi s solncem počele, kam z žarki bi prsti, ki bolno drhtijo v beli luči klopi. Hijacinte, narcise in drevje?

V življenje poganjajo, solncu pozvanjajo, vriskajo v moči, zdravju, ljubezni.

Modro nebo kakor oko se smeje, smeje, smeje. Morje z galebi se brati, jadra odseva, v solncu se zláti, poje nébu, življenju.

V pesku otroci-človečki se s solncem igrajo; brez misli pretvarjajo življenje v zlato in kakor metuljčki srkajo mehko ozračje in njih smeh preliva se v pesem drobno.

Hijacinte, narcise in drevje; zgoraj rožasto nebo, spodaj morje — nebesno oko; vseokrog pomlad. Valčki šepečejo, temnijo se lučke, v mraku že skoraj so skale ob morju. Med množico človek se plazi, tava v noč.

Je tudi težko uganiti - kaj se je tu / car:!